

— Ходилъ ли си въ Дели-Орманъ съ казацитѣ?

— Да, господине! Той пакъ тури ржката си на челото и я спустина къмъ кракътъ.

— Познавашъ ли този юнакъ?

Реджебъ изглѣждаше Стефана, безъ да говори нито дума. Той търсаше непознатийтъ въ своята паметъ и не можаше да си припомни. Юзбашията намисли да му помогне, и като се обърна къмъ Стефана попита:

— Какъ те викатъ?

Кючюкъ Стефанъ.

Чаушина изведнѣжъ прѣстана да стои на изводъ.

— Хж, Кючюкъ Стефанъ! опасенъ младець, зная!

Стефанъ захвана да припомня за разни нападения на Алфатаръ, на Бабакъ, на Айдамиръ, и за нѣкакви си патки подъ Союджукъ, които бибашията, Англичавинъ назначенъ за воененъ инспекторъ на турската кавалерия, приелъ за полкове на бѣлитѣ руски кирасири и отстъпилъ даже до Рахманъ — Ачиклара, а казипитѣ догасали на помощъ, изловили кирасиритѣ, испекли ги на шишове и ги изѣли\*). Стефанъ разказваше, всички слушаха, а добродушиятъ чаушинъ едвамъ не се расплака.

— Всичко е истина — истина говори — азъ за него поржчителствувамъ както за себе си.

Юзбашията, сжко чловѣкъ добръ, се посвѣтвва съ мюлязиминая\*\*) рѣче:

— Е добръ, върви съ чаушина. Ще дойдешъ съ насъ до Русчукъ. Оттамъ ще те пустнимъ кждѣто искашъ,

Кючюкъ Стефанъ се поклони и се отгъгли на страна безъ да каже нито една дума. Той за нищо не моли,

\*) Въ 1854 год. английскійтъ ескадроненъ началникъ-испратенъ за да обучава на военното дѣло турската кавалерия, като се намиралъ въ Дели-Орманъ, извѣстилъ че срѣщу корията настѣпватъ рускитѣ бѣли кирасири и самичакъ побѣгналъ съ два ескадрона турска конница. Испратенитѣ на мѣстото казаки видѣли, намѣсто кирасири, стада отъ бѣли патки. Птицитѣ изловили, испекли ги и ги изѣли. Англичанина, по прѣдставлението на лорда Редклифа и по заповѣдъ на лорда Палмерстана, произвѣдоха подполковникъ

\*\*) Мюлязиминый — поручикъ.